

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Talio, Sev Metiens Et Remetiens Mensvra

Stengel, Georg

Ingolstadij, 1650

§. 4. Aulicæ vitæ imaginem, in recensita historia proponi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52346](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52346)

cinus cogitavit: vt supplicium euaderet. Quippe, restaurata conspiratione, id effecit, vt rex captus in vincula duceretur. Vnde tamen populi impetu ereptus, iuuenem in custodiam abripi iussit; ex quo tota intellecta est conspiratio. Iuuenis oculis orbarus, deinde incisus supra talos nervis gradiendi facultatem, demum etiam vitam miserrime perdidit. Tandemque ceteris etiam rebellibus domitis, ac locis munitissimis recuperatis, rex, per multos annos, regnum deinceps tranquillum tenuit.

§. IV.

Aulica vita imaginem, in recensita historia, proponi.

Hæc est vita aulicorum; quæ multa docet. Nam primò, cui ea placet, eam eligat. Mihi videtur tutius inrer Scyllam & Charybdi nauigari. Deinde etiam atque etiam considerent Principes, quanti discriminis sit, veteres, & fideles consiliarios ab aulis remouere; atque eorum loco, obscuros, novos, adultores, quadruplatores suscipere, qui Sirenum more suaues potius, quàm vtilis occinant cantilenas; totamque Reipublicæ nauim, non in portum, sed in scopulum inferant. Videant etiam quàm peri-

periculosum sit, vni omnia committere; vnum audire dumtaxat; vni omnia credere; querelas contra eum delatas, tamquam ex inuidia ortas repudiare; plures oculi plura vident. Animaduertant quoque, quàm temerè se se exponant potentiæ in alium à se translatae; dum enim ipsi à se labores molestiamque in talem reijciunt; reijciunt vnà etiam auctoritatem. Nec rarò eum auctoritate regna ipsa amittuntur. Quæ, si diuina protectione, ad eiusmodi inuasores non transeunt; tamen satius est, nec sibi metuendi, nec alij facere sperandi occasionem. *Vidisti aliquando canem missa frustra panis aperto ore captantem? ait Seneca, quid quid accepit, protinus integrum deuorat, & semper ad spem futuri hiat. Idem euenit nobis, quidquid expectantibus fortuna proiecit, id sine ulla voluptate demittimus, statim ad rapinam alterius erecti & attoniti in Epicureum illud chaos incidimus: inane sine termino est.* Ambitioso primùm gratia placet, & sustentat fauor Principis; postea potestas concessa erigit; mox titillat gloria; denique vt flamma in incendium, ita delectatio honoris erumpit in libidinem dominandi. Quod adeò commune est, vt etiam in ipsis Religiosis

Seneca.
epist. 134

Ordinibus, cui nimium feditur, nimium in-
 solescat, coneturque tandem eum de gradu
 ipsum deicere, qui ei nimium se fecit fami-
 liarem. Quod si Rex, si Princeps attendere
 debet, ne cui nimium credat, quænam erit
 inter ipsos aulicos amicitia constantia?
 quod confidentia fundamentum? Illine
 tu fidis, quem Principi suo vides non esse
 fidelem? Illius foedere niteris, qui, vt pla-
 ceat, virtutem mentitur? Maximum indi-
 cium malæ mentis est fluctuatio, & inter
 simulationem virtutum, & amorem vitio-
 rum assidua iactatio. Quid de illo tibi pro-
 mittis, quem scis noctu ad lupanaria, vo-
 luptatis causa; interdium, famæ gratiâ, ad
 templa accedere? Politicorum nunc ista ars
 esse dicitur. Hi tales maximè aulis idonei
 putantur; qui in Machiaueli schola, aliud
 promptum in ore, aliud clausum in pectore
 habere didicerunt. *Verba bilinguis, quasi sim-
 plicia.* Nihil putes sincerius: *Et ipsa perueni-
 unt usque ad interiora ventris;* quia veneni
 instar, tunc demum sentiuntur, quando ad-
 mittuntur. Itaque nihil his in aula perni-
 ciosius. Nocent domino, nocent seruis.

PROV. 18.
8.

PROV. 19.
12.

*Quia Princeps qui libenter audit verba menda-
 cy, omnes ministros habet impios: vident enim,*

sc

se non libenter audiri, si non sciant menti-
ri. Atque hoc ipsum inter aulicos, quam
gignit opinionem? quam fidem? Ægyptijs
olim, quia nullus mentiendi modus, sum-
maque eius vitij impunitas erat, nemo cre-
didit; & Epænetus dicere solebat, *mendaces*
omnium scelerum & iniuriarum authores esse.
Qui enim semel à veritate deflexerit, hic
non maiore religione ad periurium, quàm
ad mendacium perducì consuevit. Hoc ita-
que fieri necesse, vt, vbi tales maximè ido-
nei censentur, vel omnes tales sint, vel ta-
les putentur. Si tales putantur, quid illis
fiditur? Fortasse ille ipse est proditor tuus,
qui fidissimum se fingit? Enimuerò, esto
bonus sit; esto sit verus amicus, quis id cer-
tò nouit? quis non timet? quis non suspi-
catur? præsertim in eo loco, in quo quoti-
dianum est, vel fallere, vel falli? Et vel ideò
quotidianum, quia *mendacia, si non habent,*
quem decipiant, ipsa sibi mentiuntur. Sicut ait
Psal. Mentita est iniquitas sibi. Quid multa
disputo? iustissima talionis poenâ, menda-
cia à mendacijs, & ficti amici à fictis amicis
puniuntur; insidiæque insidijs compensan-
tur; & qui, ad modum Præfecti regij, vt
occideret, mentitus est, meritò ipse menda-
cijs decipitur, vt occidatur.

Alex. lib.
6. cap. 1.

Plutarcha
in Lacon.

S. Chryſt.
in c. 21.
Matth.

§. V.